

אורי אבנרי
עיתונאי, עורך, סופר, נבחר ציבור
2018-1923

נולד בגרמניה בשם הלמוט אוסטרמן. עזב את לימודיו בגיל 14 והחל לעבוד בכמה עבודות ובהן במערכת העיתון הכלכלי-רוויזיוניסטי "פלניוס". כתב בביטאון "ברית הציונים הרוויזיוניסטים", "המשקיף" ו"החברה". ממאמרים שפרסם בשנות ה-40 המוקדמות ב"החברה" אפשר ללמוד, כי השקפתו בתקופה הזאת נטתה לשילוב בין כנעניות לפשיזם ופולקליזם. במאמריו הבהיר, כי הוא שואף לעצב מחדש את "העם העברי" בטיהורו מכל "המעצורים הנפשיים" המפריעים לו וסילוק כל "התסביכים הגלותיים" שבקרבו.

ב-1950 נטל אבנרי את הכסף, שקיבל מאגף השיקום של משרד הביטחון בעקבות פציעתו בקרב, ואת ההכנסות מספרו "בשדות פלשת – 1948", ורכש עם חברו לשועלי שמשון (ולימים יריבו) שלום כהן את השבועון דל תפוצה "העולם הזה", שהגיע לתפוצה רחבה ונהפך לשם דבר בעיתונות הישראלית תחת הסיסמא "בלי מורא. בלי משוא פנים".

אבנרי הפך את "העולם הזה" לעיתון לוחם וחוקר החושף פרשיות שחיתות, ובתוך כך הגביר את תפוצתו באמצעים של עיתונות צהובה: פרסום סנסציות (שערוריות), סיפורי מין, רכילות וצילומי עירום - דבר יוצא דופן בישראל של הימים ההם.

ביולי 1982 עורר אבנרי סערה כאשר נפגש עם יאסר ערפאת בחלקה המערבי של ביירות הנצורה לטובת ריאיון ראשון לעיתון ישראלי ב"העולם הזה". בעקבות המפגש, הוציא לאור את ספרו "My Friend, the Enemy", שנכתב להזמנת הוצאה לאור אנגלית, המתאר את פגישותיו עם נציגי אש"ף לאורך השנים. אבנרי זכה בפרסים רבים כגון באזרחות כבוד של אבו גוש, בפרס אריך מריה רמרק לשלום, באזרחות כבוד של כפר קאסם, בעיטור פלסטיני לזכויות אדם, בפרס סוקולוב לעיתונות על מפעל חיים, בפרס מפעל חיים מטעם אגודת העיתונאים הישראלית (2013) ובאות יקיר העיר תל-אביב-יפו (2016).

עיריית תל-אביב קבעה לוחית זיכרון בכניסה לביתו שברחוב רופין 10

תחנות חייו של אורי אבנרי - מתוך "חדשות כאן"

<https://www.youtube.com/watch?v=nJf-YomuxAw>